

Poštni Glasnik

Glasilo Obl. organizacije pošt., telegr. in telef. uslužbencev v Ljubljani.

Letnik VIII.

V Ljubljani, dne 21. junija 1928.

18. številka.

Prevedba dnevničarjev

Po pooblastitvi ministrskega sveta je gosp. minister pošte in telegrafa odredil, da se v okvirju proračunske možnosti in na osnovi čl. 66. fin. zakona za l. 1928/29 postavijo za služitelje oz. zvanjčnike tisti uslužbenci, ki so postali dne 1. aprila 1927 na osnovi čl. 306 fin. zakona za l. 1927/28 dnevničarji. S tem se popravi krivica, ki se je zgodila prizadetim ptt. uslužbencem lani zaradi neumevanja poklicnih faktorjev.

To je v redu in pravično. Ni pa v redu način, kako se nameravajo postaviti ti dnevničarji na prejšnja zvanja. Po našem mnenju je duh zakona tak, da bi se morali ti uslužbenci enostavno prevesti v zvanja in čin, ki so ga imeli pred 1. aprilom 1927. Ministrstvo pa se je postavilo na stališče, da gre za čisto novo postavitev na lastno prošnjo prizadetih uslužbencev. Do neke mere bi bilo tudi to še razumljivo, ne vzdržna pa je zahteva, da morajo vložiti ti dnevničarji čisto pravilne prošnje za sprejem v poštno službo v smislu čl. 12 uradniškega zakona, kakor da niso bili še nikoli pri pošti. To se pravi: kolkovano prošnjo, zdravniški pregled in vse kolkovane listine (rojsni list, domovnico, zdravniško, npravstveno in šolsko izpričevalo itd.). Ker je v naši direkciji nad 180 takih dnevničarjev, v vsej državi pa par tisoč, znači to, izžeti od teh že itak silno prizadetih siromakov težke tisočake. Z zdravniškim pregledom vred se mora računati na vsakega najmanj 150 Din izdatkov.

Druga je pa ta: prošnja za novo postavitev je lahko ugodena, lahko pa tudi odbita. Ministrstvo ima čisto proste roke, ko ga in koliko jih sprejme. Zato je Oblastna organizacija protestirala proti takemu načinu prevedbe tako pri samem g. ministru pošte, kakor pri Savezu ptt. uslužbencev v Beogradu. Direkcija bo predložila vse v postavitev takoj, ko prejme vse prošnje. Zato je v interesu prizadetih uslužbencev, da predložijo prošnje in pravilno opremljene ter kolkovane priloge čim prej direkciji, da jih bo mogla ta že takoj prve dni julija poslati v Beograd. Zlasti naj pazijo, da ne bo manjkala kaka priloga in da bodo listine pravilno kolkovane, kajti če ne bo kaj prav, bo morala direkcija take dokumente vračati, s tem se pa vsa stvar zavleče. Tovariše upravnike - člane OPO prosimo in pozivamo, da gredo prizadetim dnevničarjem, kateri so člani Oblastne organizacije, vsestransko na roke. Prošnje naj bodo kratke, samo glavne podatke, kdaj je vstopil v poštno službo in kot kaj, da je bil dne 1. aprila 1927 preveden za dnevničarja in da prosi za postavitev v red državnih uslužbencev s činom in zvanjem, ki ga je imel pred 1. aprilom 1927.

Za enkrat pridejo v poštev samo tisti dnevničarji, ki so že bili služitelji in zvanjčniki, pa so postali dnevničarji z lanskim fin. zakonom. Iz ministrskega odloka pa je razvidno, da namerava ministrstvo postaviti tudi ostale dnevničarje v red državnih uslužbencev po uradniškem zakonu, čim bo ta prva prevedba končana. Kakor že rečeno, naša organizacija je že storila potrebne korake pri svoji centrali ter pri ministru in poslanskem klubu, da se ta prevedba čim hitreje in ugodneje izvede.

Neuspela skupščina Glavnega saveza.

Letošnjo skupščino Glavnega saveza drž. uslužbencev, ki se je vršila od 2. do 4. junija t. l. v Sarajevu, moramo kot kronisti za beležiti za neuspelo. Kakor smo v »Poštnem glasniku« že na kratko omenili, se ni od naše organizacije sicer nihče udeležil te skupščine, vendar moramo tako sklepati iz vesti, ki jih je prineslo o tem kongresu slovensko dnevno časopisje, in iz zborovanja strokovnega sveta Zveze drž. uslužbencev za Slovenijo, ki se je vršilo dne 10. junija t. l. v Ljubljani.

Kar se tiče časopisnih vesti, ne sklepamo o neuspelosti kongresa iz neugodnih vesti, ampak iz tega, da ta kongres sploh ni izzval nobenega bistvenega odmeva v dnevnem časopisju. Nekako istočasno se je vršil v Splitu železničarski kongres, v Ljubljani pa kongres jugoslovanskih inženjerjev in arhitektov. O obeh je slovensko časopisje mnogo pisalo, vsak dan je bilo daljše ali krajše poročilo v vseh dnevnikih o predpripravi, o dohodu delegatov, o predklicenem, o posameznih referatih itd. O kongresu, o glavnem zborovanju centralne organizacije vseh drž. uslužbencev naše kraljevine pa so prinesli naši dnevniki komaj toliko, kakor o zadnjem splešenem konju kje v predmestju. Tako je šla torej največja stanovska prireditev poglavitnega stanu v državi mimo javnosti in mimo javnega mnenja neopažena in nezabeležena, kakor da se v obče ni vršila. Za nas je že samo to zadosten dokaz, da kongres ni uspel, da je bilo škoda truda in stroškov, kolikor se je vložilo v ta namen, in da so redki optimisti, kolikor jih je še, ostali zopet razočarani.

Vso revščino te skupščine je še posebno podčrta zborovanje strokovnega sveta. Morda bomo iz »Našega glasa« kaj več izvedeli, tam niso mogli prikazati pravega pomena te skupščine, da o uspehih sploh ne govorimo. Niti do najaktualnejših in najbistvenejših vprašanj, ki zanimajo danes jugoslovanskega državnega uslužbenca, ni zavzela skupščina jasnega in določnega stališča. O tako važnem vprašanju kakor je revizija uradniškega zakona, se na skupščini skoraj ni razpravljalo. Predsednik ni vedel povedati o tej reviziji razen že znanih domnevanj ničesar, če tudi ni samo kot generalni direktor državnega računovodstva direktni referent finančnega ministra, po čigar nalogu in navodilih komisija za revizijo uradniškega zakona dela, ampak je celo sam član te komisije.

Največji unikum te skupščine pa je bil gotovo ta, da ni bil navzoč na skupščini glavni tajnik Gl. saveza g. dr. Djordjević, ki je šel s finančnim ministrom zaradi posojila v London. Nobeno zborovanje nobene organizacije si je težko predstavljati brez glavnega tajnika tiste organizacije. Dostikrat se sliši, da je tajnik duša društva. Če kje to drži, potem drži pri beograjskem Glavnem savezu drž. uslužbencev. G. dr. Djordjević ni kot glavni tajnik samo duša, ampak tudi glava in pljuča Glavnega saveza. On je začetnik, iniciator, kritik, delavec in izvršitelj vsakega dela Gl. saveza. Kolikor in kar je Gl. savez, to je delo in zasluga njegovega glavnega tajnika. Tako bi se lahko kratko reklo: Glavni savez je dr. Djordjević. Zdaj si pa predstav-

ljajmo skupščino Glavnega saveza — brez Glavnega saveza.

Po našem mnenju je edino tej okoliščini — odsotnosti glavnega tajnika — pripisovati one navidezne uspehe, ki jih je dosegla Zveza drž. uslužbencev za Slovenijo v pogledu izpremembe pravil. Za enkrat namreč ni prodrla ideja vertikalne organizacije, katero propagira na osnovi izkušenj baš dr. Djordjević. Sploh ni bilo o tem važnem vprašanju nobenih pravih debat in boja, zato se je sploh odstavilo z dnevnega reda. Seveda, kdo pa naj bi se bil spuščal v boj s slovenskimi prizanimi teoretiki, ko se pa razen dr. Djordjevića nihče ne razume na sisteme in pravila organizacije ali se vsaj ne zanima. Predsednik našega Saveza g. Toma Jovanović se pa sploh ni udeležil debate, ker je bil zavzet na istočasnem kongresu Glavnega saveza nabavljalnih združenj, kjer je tudi predsednik.

Navidezno je torej naša Zveza uspela, da se za enkrat pokrajinske zveze ne likvidirajo in da ostane še pri sedanjem horizontalnem sistemu. Bojimo pa se, da nas sedanj sistem vendar ne privede na zeleno vejo. Kaj pomagajo dobra pravila, kaj osem pokrajinskih zvez, od katerih se sedem niti same sebe ne zaveda, kaj šele celote! Kaj naj pričakujemo od sedanjega sistema, ko vidimo, da ni razen neznanega napredka v Sloveniji nikjer pravega razmaha in smisla! Ko vemo, da sta za Hrvatsko in Slavonijo proti vsem načelom organizacije kar dva saveza, ki se od blizu pogledana izkažeta za dva navadna konkurenčna konsuma. Ko vemo, da predsednik nekega saveza kot višji uradnik I. kategorije ne plačuje članarine, češ da ne zmore! Ko vemo, da ne da neki drugi savez nobene pare v Beograd na račun članarine in da je morda niti zase ne pobira! Ko vemo, da je nekatere saveze videti in slišati samo enkrat na leto, namreč na vsakoletnem kongresu Glavnega saveza, dočim ne spravi drugače tri pare volov nobenega pisma in nobenega glasu iz teh savezov! In tako dalje.

Naša organizacija je lojalna članica Zveze drž. uslužbencev za Slovenijo. Od vse pošte v državi je samo naša in splitska oblastna organizacija včlanjena tudi v pokrajinske zveze, ker smo poštarji že kot člani poštne saveza po njem včlanjeni v Glavni savezu drž. uslužbencev. Mi nismo šli v Zvezo iz potrebe in ne iz dobičkaželjnosti. Šli smo celo proti volji našega strokovnega saveza. Vstopili pa smo dogovorno z udruženjem jugoslovanskega učiteljstva in s savezom finančne kontrole kot tri najmočnejše organizacije slovenskih državnih uslužbencev, da moralno in materialno podpremo Zvezo. Ne moremo ji očitati slabe volje niti neresnega dela. Po najboljših močeh in zmožnostih se trudi, postaviti organizacijo držav. uslužbenstva na stališče, ki mu pripada.

Vzlic vsemu pa se bojimo, da ne pojde. Manjka nekaj, česar ravno zaradi svoje teritorialne porazdelitve pokrajinske zveze ne morejo imeti. Glavno je namreč isti skupni interes, katerega daje samo strokovna organizacija. Druga napaka je ta, da so se pokrajinske zveze rodile, razvijale in životarijo — v malem. V splošnem so to zveze majhnih društev, katerih 80 odstotkov po občinah orga-

nizadjskih načel in nima pravice do obstoja. Vedno so manjkale v Zvezi močne in velike organizacije, ki imajo svoje strokovne centre v Beogradu, vedno pa so našle pri njej zatočišče razne frakcije in separatistični odcepki, ki ne poznajo in priznajo glavnega principa organizacije: enotnosti, edinstva in solidarnosti pripadnikov istega stanu, iste stroke.

Sine ira in studio smo to napisali. Zveza boleha na tem in brez radikalnega preustroja nih in nepotrebnih društev.

Uradni prostori naših pošt.

DVORANA NA GLAVNI POŠTI.

Po Jaroslavu Humbergerju — Jernejko izpod Golovca.

V zimskem času bi ne poznali, kaj je prav za prav veža glavne pošte. Na vsak način bi pa rekli, da je veža glavne pošte velika ogrevalna dvorana. Režeži z omotanim šalom okoli vratu, policiji več ali manj znani tipi, hodijo v kolodvorske čakalnice, kjer je to bolj proletarsko in kjer se dajo dobro uveljaviti gesla marksizma. Vse drugače pa je v veži glavne pošte. Semkaj se hodijo gret tudi siromaki, katerim se vidi, da so imeli lepše čase za seboj. Lahko si jim čital na čelu, da so v konkurzu usode. Taki ljudje si prinesejo košček spehastega časopisa in se delajo, kakor bi imeli ondi kaj posla. Ali pa se deajo za mizo in pišejo ves božji dan eno pismo. Pisma, ki niso nikdar oddana; so brez konca in brez naslovnika. Ali pa hodijo okoli omreženih okenc in se delajo, kakor bi čakali na odgovor od maršala Suna s Kitajskega. Poštni uslužbenci jih izženejo pri enih vratih, pa se ukradejo skozi druga nazaj. Gledajo ljudem v pisma in časnike, hoteč se seznaniti z njimi. Oprezujejo pred okenci, kjer se izdajajo časniki in poste-restante pošiljke. Ko se nekoliko ogrejejo, se dvorana izprazni in šele tedaj si človek dvorano lahko natančneje ogleda.

Najživahneje je tu zjutraj in zvečer. Zjutraj se pričinja v dvorani prevzemanje pisem. Različno uniformirani uslužbenci odklepajo pisemske predalnike in pobirajo korespondenco iz njih. V dvorano prihajajo ljudje po znamke, po poste restante pisma in vajenci po denarne nakaznice. Občinstvo pohaja in kramlja, za okenci pa sliši tehtnico in lakonične odgovore uradnic. Iz dvorane drže stopnice v prvo nadstropje, kjer se nahaja blagajnica. V njej se stekajo velike vsote denarja, milijon na dan, pa rajši več. To je velotok iz neštetihi virov, prava slika živega toka človeškega dela. V dvorani se tudi sprejemajo paketi, zasebniki oddajajo posamezne kartone, tverdke pa v velikih skupinah. Pisma se pobirajo iz nabiralnikov skoraj vsako uro. Dnevno se dvigne iz njih nad sto tisoč pisem in dopisnic. Za prodane pisemske znamke se strži dan na dan velika vsota. Gospodična vam vljudno stehita pismo in pove, koliko stane pismo v Toplice in koliko v Argentini.

Veža sama je prava dvorana z jako visokim stropom, morda zato, da gredo vzdih kar mogoče visoko. Strop je steklen, v dvorano gleda zakajeno, neumito nebo. Stene so okrašene z ornamentami kakor čepice slug. Temno je v dvorani, pa toplo. Zdaj pa zdaj vzcvete lahen usmev mladi dami, ko dobi parfimirano poste-restante pismo z znano pisavo.

Najzanimivejše je vsekako v sredini dvorane, namreč mize. Pri njih se shajajo ljudje, da pišejo pisma, dopisnice in razglednice. Tam vidiš, kakšno vrsto pisem ima kdo najrajši. Ljudje, katerim se zmeraj mudi, čečkajo kar na dopisnico, ki ima to lepo lastnost, da je že naprej frankirana. Samo če je ne pozabiš vreči v nabiralnik, pa je vse prav. Pisma se pišejo največkrat v družinskih za-

stvih nikdar ne ozdravi. Imenovane organizacije (učiteljstvo, pošta, financa) so dale za lamsko skupščino recept za zdravila. Pa je šel menda v arhiv, oziroma zahtevajo, da bi bile te organizacije zdravniki in lekarnarji. Sodimo pa, da bo treba v eno smer nekaj ukreniti, zakaj članstvo postaja nestrpno, kako se obrestuje kapital, katerega vlaga v organizacijo edinico, ki je včasih edino pribežališče nekaterih drugače osamljenih, brezpomembnih in nepotrebnih društev.

devah. Tudi ljubavna pisma imajo tu svoj začetek. Oni, ki so v svoji korespondenci najrajši rabili zalepke, zabavljajo na tihem, da jih naša poštna uprava še zdaj ni izdala. Razmeroma malo ljudi piše v poštne dvorane razglednice. Zanimivo je tudi, kako se piše in kakšno navado imajo ljudje pri pisanju. Navaden človek sedi in »vzame pero v svojo desno roko«. Poštno pero je erarično ter škriplje in praska, da te ušesa bole, tinta se suši hitreje kakor viri državnih subvencij. Državljan tiho prekolne poštno upravo in piše nadalje s svojim svinčnikom. Drži ga kakor žezlo v dokaz, da mu ni treba prositi naklonjenosti poštne uprave. Na to upre pogled na popisani papir svojega soseda. Sosed vzravna glavo in pogleda postrani državljana. Ta obrne urno glavo v stran in se dela, kakor bi lovill misli z vojaka, ki gre mimo njega. Potem piše. Po prvem stavku si oddahne in premišlja, kako bi dalje. V tem prde neznatna oseba in reče: »Prosim, gospod, ali mi morete dati 50 par za znamko? Pišem domov po denar, pa mi manjka pol dinarja.« To človeče se bavi specialno s poštnim prosjačenjem in vsakdo mu odrine namesto milodara znamko. Laži-pisec dobi 50 par in zagotavlja, da je medtem čisto pozabil, kaj je hotel pisati. Navsezadnje spiše pismo in skrbno napravi naslov. Frakar nalepi znamko vselej lepo v desni zgornji kot, da ne škoduje Pitagorejevemu zakonu. Drugi zopet nalepi znamko poševno, kar baže znači »ljubim te«. Tega ne vedo, kateri se za to ne brigajo. Nekateri skriti pesniki hodijo v dvorano pisat verze, ker pošta vse prenese. Videl sem že sam takega stihotvorca, ki je stoje pesnikoval, a verzi so mu rasli pod roko kakor gobe. Da mene ne boste sumili, lahko prisežem, da ta članek ni bil napisan v poštne dvorani. Jaz sem imel zmeraj strah pred nekim bradatim poštarjem, ki je tamkaj tudi moje študije motil s svojimi sumljivimi pogledi.

POŠTA — BERAŠKO PRENOČIŠČE.

V hotelih prenočujejo ljudje iz boljših krogov, po gostilnicah srednje premožni tujci, berači pa po hlevih in skednjih. Pri nas se je pa dogodilo, da je prilezel star berač prenočevati — v poštne urad. Bil je mrzel zimski večer, ko tiče ljudje doma pri topli peči. Na tukajšnjo pošto je prištokljajal berač z malho na ramih. Postal je v prostoru za stranke, vrgel vrečo na tla ter se naposled zleknil po golih deskah. Ležišče je bilo vsekako slabo, a berač bi bil vendar tanjši prepal in presanjal dolgo zimsko noč, ako bi ga ne bilo opazilo čuječe uradno oko. Skoraj s silo ga je bilo treba iztirati. Na vse načine se je upiral deložaciji ter zagotavljal in trdil, da je večkrat že nočeval v tem hlevu, kar mu je gospodar že pred leti dovolil. A vse za nič! Iskati je moral prenočišča pod drugo streho.

Naslednje jutro se je raznesla po vasi novica, da je hotel berač Boštjan prenočiti na pošti. To je na prvi pogled skoraj neverjeten dogodek, a je čisto resničen in tudi razumljiv. Dokler bo poštna uprava za poštne prostore jemala v najem hleve in brloge, bodo še skušali razni taki berači Boštjani prenočevati na poštah. Tu vidimo, kako malo se gle-

PETETEFILM.

Pravijo, da društvo »obernižjih« nima sreče s svojimi podeželskimi sestanki.

Pravijo, da je šel en delegat na Jesenice, drugi dan so se pa vsi do zadnjega prijavili v — Oblastno organizacijo.

Pravijo, da je drugega delegata zmešalo Grosuplje. Peljal se je na sestanek v Kočevje, pa je prišel v — Višnjo goro. Da se niso nižji uslužbenci zastoj zbrali na sestanek, jim je razložil pomen organizacije naš zaupnik. Drugi dan so bili že vsi v OPO.

Pravijo, da je tretji delegat sklical sestanek v Trzin, pa so mu tržiški tovariši nižji uslužbenci odpisali, da naj si prihrani pot in stroške, ker so že vsi člani OPO.

Pravimo, da je to res hudo.

da pri najemanju poštne uradne lokalov na državni ugled. In vendar je pošta ena najvažnejših državnih ustanov, ki donša državi vsako leto lepe milijone ter služi v prosep narodne prosvete, trgovine in industrije. A ljudje s stališča higijene so taki poštni brlogi vredni vse obsodbe. Zdravje vsakega še tako čvrstega in trdnega poštarja je izpostavljeno raznim smrtnim boleznim. Malo socialnega čuta kažejo ljudje, ki najemajo vlažne in temne luknje za uradne lokale, v katerih mora uboga poštna para opravljati leto za letom odgovorno in težavno svojo službo. Bridka resnica je, da se za zdravje človeka-uradnika odločilni gospodje nič ne brigajo. Živimo v prosvetljeni dobi. Pri slednji zidavi in to tudi po kmetih se gleda na to, da ima hiša svetle, solnčne, suhe sobe, ki so prvi pogoj človeškega zdravja. A če je telo zdravo, je tudi duh čil in bister, kar vse skupaj najbolj vpliva na uradno poslovanje. Koliko naših mladih tovarišev in tovarišic je leglo v prežgodnji grob zaradi nezdravih uradnih prostorov, v katerih so si nakopali kal neozdravljive bolezni.

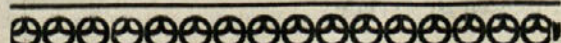
Vlada obeta, da bo v 10 do 15 letih zidala za pošte državna poslopja. To je vse prav in pametno. Ali nujno potrebno je, da se čim prej presele poštni uradi iz vseh današnjih beznic, brlogov, lukenj in hlevov v solnčne, suhe in zdrave, človeškemu zdravju in državnemu ugledu ustrezajoče prostore.

IZBOLJŠAJTE URADNE PROSTORE!

Da imamo poštarji med vsemi državnimi uslužbenci najslabše lokale, je znana resnica. Žalostno je dejstvo, da se poštni uradi tolikrat selijo iz boljših v slabše lokale. Tako se je tudi tukajšnja pošta premestila iz lične nove hiše v starinsko kmetiško podrtijo. Zdaj uradujem v temačnem, vlažnem lokalu, bolje rečeno luknji. Služba je mučna. Celo občinstvo viha nos in obsoja ta brlog. Sprožilo se je vprašanje med vaškimi veljaki, da bi se prizidala pritlična hiša h gasilskemu domu, ki stoji ob glavni cesti v bližini ponosnega šolskega poslopja. Idejo so ljudje z veseljem pozdravili. V novi hiši bi bila občinski in poštni urad. Da je tedaj poštna uprava rekla eno besedo, pa bi bil pošti zasiguran suh, svetel prostor za leta in leta. Tako je pa vse zaspalo. Želeti je, da bi gg. inspektorji posvečali več pozornosti poštnim prostorom, da ne bomo več uradovali po mokrih brlogih, kjer si izpodkopujemo zdravje, naše največje bogastvo pod božjim solncem.

Najsrčnejša želja in cilj vsakega poštnega nameščenca mora biti „Poštni dom“

Izjava.

Podpisani Matevž Božičev, poštni zvanik, Maribor I, izjavljam, da nimam povoda Francu Žnidariču in Vilku Smerduju, poštnima uradnikoma v Ljubljani, očitati, da bi na glavni skupščini Oblastne organizacije pošt., telegrafskih in telefonskih uslužbencev, ki se je vršila dne 15. aprila 1928 v Mestnem domu v Ljubljani, kot člana verifikacijske komisije pri verifikaciji pooblastil nepravilno postopala.

Matevž Božičev.

KOMENTAR H GORNJI IZJAVI.

Izjava je odmev dogodkov z glavne skupščine OPO. Kakor znano, je g. Božičev takrat javno obdolžil verifikacijsko komisijo sleparstva. Jasno je, da tako hudih očitkov ne more prenesti niti najpohlevnejši. Zato se je moralo iskati zadoščenje pred sodnijo. Pri razpravi je g. Božičev izjavil, da nima povoda in da tudi ni imel namena žaliti. Ker prizadeta člana nista zato tožila, da se obsodi človek, ki je kljub vsemu končno le stanovski tovariš, in ker je obsodba poniževalna, najbolj pa za drž. nameščenca, je prišlo do zgo-

raj navedene poravnalne izjave g. Božičeva, ki mora tudi plačati vse stroške.

G. Božičev torej ni imel povoda, očitati kakih nepravilnosti, ker ve, da ne more imeti pooblaščenec istega števila pooblastil, ako se uniči eno, ker je od osebe, ki ni več član, ali ako ena oseba izroči dvema osebama pooblastila, da se ne moreta priznati dva glasova eni osebi. Vse to je on vedel. Čemu je bilo potem potrebno razburjenje z neresničnimi dejstvi na občnem zboru? Odgovor je lahek: G. Božičev je kot voditelj moral najti povod, da podžge svoje tovariše, ker drugače bi kljub sklepu pri Lozarju, da zapuste zborovanje, ako se ne bodo uveljavile njihove zahteve, najbrže mu sledilo le par tovarišev radi imponentne skupščine. Zato je potreboval »šlagerja«. Samo govori, ako tudi nisi prepričan, ali ako mogoče dobro veš, da ni res, samo govori, nekaj se le prime!

Za članstvo pa je to zopet dobra šola, da ne verjame vsakemu. Pogrešali smo samo samozavešči posameznikov, ki bi se prej sami prepričali ali vsaj zahtevali pojasnila.

Stvar je pripomogla k v z g o j i in zato ni bila brezplodna.

Gospodarstvo.

OBVESTILA GOSPODARSKE ZADRUGE.

Pravočasno naročanje premoga.

Trboveljska premogokopna družba nas je že sedaj obvestila, da bo nastopilo to leto mnogo prej in znatno večje pomanjkanje vagonov ter da bo zato to jesen in zimo dobavljala premog z znatnimi zamudami, tako da bodo naročniki morali po 3, 4 ali še več tednov čakati na premog. Zato opozarjamo vse člane, da v lastnem interesu pravočasno, t. j. v poletnih mesecih junij, julij in avgust naroče za zimo potrebno količino premoga. Že v pretekli zimi 1927/28 se je pomanjkanje vagonov v mnogo večji meri občutilo kot prejšnja leta, vendar nam je lani iz različnih preročanj, intervencijami itd. uspelo, dobave premoga pospešiti. Prihodnjo zimo pa žalibog intervencije in prošnje pri T. P. D. ne bodo veliko zalegle. Zato naročite vsi pravočasno premog.

Kot dosedaj naj tudi naprej naročajo člani premog vsaj 10 dni prej, preden jim poide stara zaloge, ker le v tem slučaju moremo v redu in točno ustreči. Pripominjamo, da je premog v poletnih mesecih lepši in boljši ter se da radi lepšega vremena bolje skladiščiti in da zadruga lažje raznim željam glede dostave, časa itd. ustrežde.

Tudi oni člani, ki bodo rabili premog v septembru ali prvi polovici oktobra, naj naroče radi sigurnosti premog v avgustu, potem bomo v stanu jim ga pravočasno dostaviti. Ravnotako naj se

člani preskrbe že v poletnih mesecih z drvmi. Drva so jako lepa, zdrava, suha in brez okroglic.

Cena premogu in drvam je za enkrat ostala neizpremenjena.

PREMOG IZ RUDNIKA PEKLENICA.

Prometni zavod za premog v Ljubljani nam offerira premog iz rudnika Peklenica v Murskem Središču. Ta premog je po kalorijski vrednosti nekoliko šibkejši od trbovelskega, na pogled izgleda slab, dejansko pa nima žvepla, je brez kamna in blata. Pri uporabi pogori popolnoma ter pušča le 6% pepela. Gori pa z visokim plamenom ter ne dela žindre. Po praktični uporabljivosti je ta premog več vreden ko trboveljski, dasi je znatno cenejši.

Po zunanosti premoga ne smemo soditi. Sentjančevce izgleda od vseh premogovnih kvalitet najlepše, je pa za našo uporabo najslabši. Člani nabavljane zadruga državnih železnic, ki so premog iz rudnika Peklenica naročili in poizkusili, ga zelo hvalijo.

Načelstvo je pripravljeno, naročiti za poizkušnjo eden ali dva vagona, če se prijavi zadoščno število reflektantov. Vsi člani, ki bi morda ta premog naročili, naj se ali osebno zgledajo v pisarni zadruga ali pa naj izpolnijo seznam, ki kroži po poštah.

Cena premogu bo za enkrat od 350—360 Din od tone, na dom postavljene.

Joja:

Spomini na Trst in morje.

II.

Pozno popoldne sem stal nekoč na robu pomola Sv. Karla. Morje je bilo izredno razburkano in nemirno. Vreme je bilo sicer mirno, brez običajne burje, toda v zraku je plaval tako nekaj težkega, k tlom tiščečega, kakor pred nevihto. Marsikdaj sem opazil, da kadar je divjala skozi mesto silovita burja, je ležalo morje čisto mirno.

Ta dan je bilo ravno narobe: Zunaj je tiščala neka posebna, sumljiva tišina — mir pred viharjem — na morju pa vihar, kakršnega dotlej še nisem videl. Za hip — nekaj sekund — je ležalo morje tiho in mirno. Nerazumljivo šepetanje in razburjenje je šlo čez valove, kakor da niso čisto natanko razumeli, kaj jim je zapovedal njih mogočni gospodar. Nato pa so se dvignili na mah, poginani od tajne podzemne sile vsi na enkrat, da so se združili posamezni valovi v strašen veletoč, ter butnili z neznasko močjo ob obalo in na pomol. Jaz pa sem stal v nemem občudovanju, bičan od valov in moker, in bilo mi je, kakor da bi bil poskropljen z blagoslovljeno vodo...

Pred menoj je stal mož, okoli tridesetih let, ves črno oblečen, v najgloblji žalosti. Stal je mirno, s sklonjeno glavo, z brezizraznimi očmi je nepretrgoma buljil na eno in isto točko v morju. V desni roki je držal majhno, lično beležnico, ki jo je delil s prstom na dva dela. Sprva sem sodil, da je pesnik, ki se z vso občutenostjo predaja občudovanju morja, katero morda prvič vidi. Nenadoma pa se odkrije, poklekne na mrzla, mokra tla, pokrije si z rokami obraz in začne kličiti ihteti, malo knjižico, ki je bila mokerka že od valov, je močil še s solzami. Končno je prešlo njegovi ihtenju v stokanje in vzdihovanje.

Ko se je navidezno pomiril, se je zopet nenadoma vrgel po vsej dolžini na mokra kamenita tla, čisto ob robu pomola, tako da je visela njegova glava preko roba doli v morje. Takrat skočim še enkrat k njemu, ga tresem, hočem ga dvigniti, kličem mu na uho vse mogoče — nič. Onesvestil se je...

Ko sem se trudil, da bi ga dvignil ali ga vsaj malo odmeknil od roba pomola — zakaj z najmanjšo kretnjo bi lahko zdrknil v morje — je prihitel še neki gospod. Skupaj ga dvigneva, ter ga zavlečeva nekaj metrov strani od roba, da je slonel s hrbtom na kameniti klopi. Vitek, suh človek, bled vdrt obraz z globoko vdrtimi očmi. Malo knjižico

To in ono.

Honorarji za pisce „Poštnega glasnika“ v drugem četrtletju se izplačujejo od 20. do 25. junija t. l. Ljubljanski dopisniki naj se javijo s pobotnicami brez zneska pri upravniku lista gosp. Karlu Čehu na direkciji, izvenljudskimi pa pošljemo zasluženi honorar po pošti.

Ob priliki napredovanja v višjo skupino so darovali blagajni svoje edinstvene Oblastne organizacije tov. Zofija Rakovec in Valentin Zablačan po 100 Din; tov. Pepca Makuc, Matilda Kogoj, Ciril Kokošar in Payel Kandus pa po 50 Din. Vsi so od pošte Maribor 2. Iskreno se zahvaljujemo in kličemo: Živeli zavedni in hvaležni člani!

Kaj veleba dolžnost zavednemu bralcu „Poštnega glasnika“? Da naroča in kupuje samo pri tistih tvrdkah, ki inserirajo v našem listu, in da se pri naročilih sklicuje na oglas tvrdke. Na primer: Na Vaš oglas v „Poštnem glasniku“ naročam... itd. Naša parola mora biti: Kdor nas podpira, podpirajmo tudi mi njega!

Smrt uradnika-bogataša. Dne 10. t. m. je umrl v Beogradu generalni ravnatelj državnih železnic Mihailo Ilić. Bil je več let narodni poslanec, finanč. minister, minister javnih del, zastopnik vojne ministristva in ekspert na mirovni konferenci v Londonu. To so vsekako najvišje državne službe, a vendar se človeku čudno zdi, kako je mogel Ilić nakopičiti tako bogastvo, da je bil za Pašićem najbogatejši človek v Beogradu.

Osebne vesti.

Postavljeni: za pogodbene poštarje: Anton Ungar v Draškovcu, Stjepan Larusak v Podturnu in Franc Križman v Strugah na Dolenjskem.

Premešeni: pb. II/4 Leopold Sirkic z Ljubljane 2 na Maribor 2, Marija Porenta z Velikih Lašč na Ljubljano 3 in Stjepanija Žuljan z Ljubljane 3 v Velike Lašče; pb ur. II/5 Ljubica Glaser z Ljubljane 2 na Ljubljano 1, Vera Urbančič z Ljubljane 3 na Ljubljano 1, Janez Gselman iz Ptuj v Mursko Soboto, Mara Hafner z Ljubljane 1 na Maribor 1, Rozamila Lutman z Ljubljane 1 na Maribor 1, Vladimir Šenk, Franjo Pipan in Karel Arko z ravnateljstva na Ljubljano 1 ter Hinko Fajdiga z Ljubljane 2 na Ljubljano 1; telefonistka III/3 Nada Tomažič z Gornjega grada na Ljubljano 3 in priprav. III/4 Apolonija Žagar z Ljubljane 1 v Zgornjo Kungoto.

Prestanek službe: pb. ur. II/5 Franjo Suhač na Ljubljani 1 je podala ostavko na poštno službo, telefonistka III/3 Boleslava Horvat v Slatini Radencih je pa odpuščena.

Umrli: zvan. 1. skup. Andrej Drevenšek v Ptuj.

Poroke: uprav. II/3 Ivan Bregant na Bledu 1 s pb. ur. II/4 Mihaelo Killer iz Kranja, upravnik II/3 Josip Turk v Brezicah z Marijo Štigi, pb. ur. II/3 Hilda Lichteneker v Brezicah z davčnim ur. III/4 Zoranom Vrtovcem in zvan. 3. skup. Franc Vinčević v Ljutomeru s Pavlino Kosi.

je držal še vedno krepko v roki in njegov prst je bil še vedno potisnjen v neko določeno stran. Zdelo se je, da je vsa tragedija tega prizora bila napisana na oni strani.

Prišel je kmalu k zavesti, dvignil je oči, pogledal na kratko oba, nato proti mestu. Zdelo se je, da se je tu spomnil, kje je, kaj ga je prignalo k morju in kaj se je z njim zgodilo. Blažen, udan smehljaj je zakrožil okoli njegovih ust, ki ni potem več izginit z obraza. Dihal je globoko in hitro, kakor da se je zbudil iz težkih, grdih sanj. Gospod, ki mi je prihitel na pomoč, ga je izpraševal, kako se počuti, toda smehljaj je bil njegov edini odgovor, končno je s težavo iztisnil besedico »grazie«. Drugače se ni za nju nič zmenil. Sedel je nepremično, kamor sva ga bila položila, s svojim blaženim smehljajem je razodeval: meni je dobro tukaj, lahko me pustita pri miru. Tako sem tudi storil, zakaj čutil sem, da se že vse vrti okoli mene.

Še sedaj se čudim, da se nisem zgrudil tudi jaz. Že dva dni sem imel mrzlico, posebno močno tisto popoldne. Zdaj se spominim, da se mi je zdela takrat vsa dogodivščina sama ob sebi umevna. Tako miren sem bil na zunaj, pa je bil le videz, samoprevara. Zakaj s težavo sem se privlekel domov, kjer sem brez zavesti in v vročici padel na posteljo.

Damske plašče

pač ni kupiti preje, dokler se ni videla krasna izbira plaščev (modelov) tvrdke F. LUKIČ v Stritarjevi ulici, ki nudi višek elegance v teh oblačilih.

Za nakup vseh pisarniških potrebščin se priporoča

tvrdka 50

M. TIČAR, Ljubljana.

Šelenburgova ul. 1 in Sv. Petra cesta 26.

Manufakturna veletrgovina

FELIKS URBANČ, LJUBLJANA

Sv. Petra cesta št. 1

priporoča svojo veliko zalogo raznovrstnega blaga po nizkih cenah.

A. Škedelj, Ljubljana

Stari trg 11a

priporoča po najnižjih cenah:

šolske in pisarniške potrebščine, razglednice in papir
NA DROBNO! NA DEBELO!

FRAN SKAFAR, Ljubljana

Rimska cesta 16.

Telefon št. 2823.

Pošt. hran. rač. 13747

Stavbeno in pohištveno mizarstvo.

Zaloga modernega pohištva in ameriške pisarniške rouleaux-oprave.

Tuječ Evgen

LJUBLJANA, Cigaletova ul. št. 1

se priporoča

za prodajo elektrotehn. in tehničnega materiala, žarnic, motorjev, transformatorjev itd.

Dobro in poceni kupite samo:

nogavice, rokavice, palice, dežnike, modno blago, galanterijo, potrebščine za šivilje, čevljarje, krojače, sedlarje in tapernike, razna mila, kravate pri

JOSIP PETELINC, Ljubljana

ob vodi, blizu Prešernovega spomenika

„RADIO“

FRANC BAR

LJUBLJANA, MESTNI TRG 5

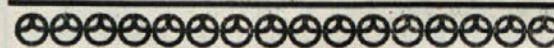
FOTO-ATELJE
K. STAUT, LJUBLJANA

Gospodsvetska cesta 1/II.

Daje poštanim nameščencem

10% popust

za vse vrste slikanja. — Fotografije za legitimacije izvrši takoj.

TVORNIC PERILA

PETER PIRC & Co.

LJUBLJANA, Sv. Petra c. št. 25

priporoča svojo bogato zalogo damskega perila, vezenin, čipk itd. od najcenejše do najfinejše vrste. Članom gospodarske zadruge na obroke.

FIRNEŽ, BARVE, LAK, EMAJL

in vse v stroko spadajoče blago,

DOBRO IN CENO KUPI DOBRO IN CENO pri

Medić Zankl d. z. tovarna olja, laka in barv
o. z. Ljubljana-Medvode

Lastnik: Franjo Medić.

Perilno blago za damske in otroške obleke z znamko

„Indanthren“

obdrži barvo v perilu in na soncu. Dobi se pri

A. & E. Skaberne

Izšla 1., 11. in 21. v mesecu. Naročnina na leto 24 Din, oziroma 12 Din za pol leta. Oglasi po dogovoru. Čekovni račun št. 11.834.

Rokopise je pošiljati uredništvu „Poštnega glasnika“ v Ljubljani, Pred Prulami 1. Reklamacije, oglase in drugo pa na upravo lista Sv. Jakoba trg 2. Za „Obl. organizacijo ptt. uslužbencev v Ljubljani“ izdaja in ureja Joško Jakše v Ljubljani. — Za „Narodno tiskarno“ Fran Jezeršek v Ljubljani.